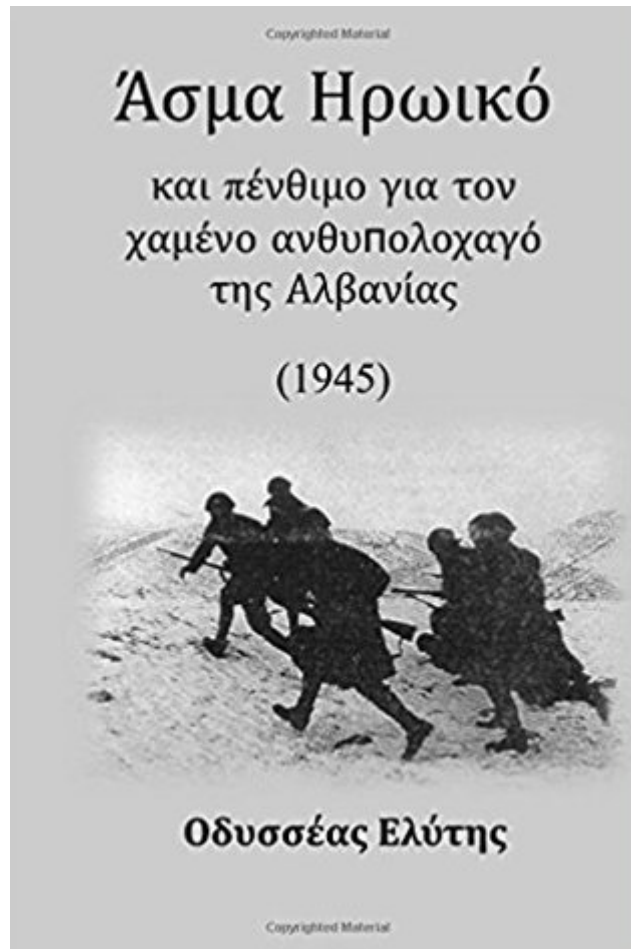

27 Οκτωβρίου 2021

Άσμα Ἡρωϊκὸ καὶ Πένθιμο (Ἐλύτης Ὀδυσσέας)

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Λογοτεχνία \(ποίηση & πεζογραφία\)](#)

Ἄσμα Ἡρωικό καὶ Πένθιμο γιὰ τὸν Χαμένο Ἀνθυπολοχαγὸ τῆς Ἀλβανίας
Α΄

Ἐκεῖ ποὺ πρῶτα ἐκατοικοῦσε ὁ ἥλιος

Ποὺ μὲ τὰ μάτια μιᾶς παρθένας ἄνοιγε ὁ καιρὸς

Καθὼς ἐχιόνιζε ἀπ' τὸ σκούνημα τῆς μυγδαλιᾶς ὁ ἀγέρας

Κι ἄναβαν στὶς κορφὲς τῶν χόρτων καβαλάρηδες

Ἐκεῖ ποὺ χτύπαγεν ἡ ὀπλὴ ἐνδὸς πλάτανου λεβέντικου

Καὶ μιὰ σημαία πλατάγιζε ψηλὰ γῆ καὶ νερὸ

Ποὺ ὄπλο ποτὲ σὲ πλάτη δὲν ἐβάραινε

Μὰ ὄλος ὁ κόπος τ' οὐρανοῦ

Ὅλος ὁ κόσμος ἔλαμπε σὰν μία νεροσταγόνα

Πρωί, στὰ πόδια τοῦ βουνοῦ

Τώρα, σὰν ἀπὸ στεναγμὸ Θεοῦ ἕνας ἴσκιος μεγαλώνει.

Τώρα ἡ ἀγωνία σκυφτὴ μὲ χέρια κοκαλιάρικα

Πιάνει καὶ σβήνει ἕνα ἕνα τὰ λουλούδια ἐπάνω της •

Μὲς' στὶς χαράδρες ὅπου τὰ νερὰ σταμάτησαν

Ἀπὸ λιμὸ χαρᾶς κείτουνται τὰ τραγούδια •

Βράχοι καλόγεροι μὲ κρύα μαλλιά

Κόβουνε σιωπηλοὶ τῆς ἐρημιᾶς τὸν ἄρτο.

Χειμῶνας μπαίνει ὡς τὸ μυαλό. Κάτι κακὸ

Θ' ἀνάψει. Ἀγριεύει ἡ τρίχα τοῦ ἀλογόβουνου

Τὰ ὄρνια μοιράζονται ψηλὰ τὶς ψίχες τ' οὐρανοῦ.

Β´

Τώρα μὲς' στὰ θολὰ νερὰ μιὰ ταραχὴ ἀνεβαίνει •

Ὁ ἄνεμος ἀρπαγμένος ἀπ' τὶς φυλλωσιᾶς

Φυσάει μακριὰ τὴ σκόνη του

Τὰ φροῦτα φτύνουν τὸ κουκούτσι τους

Ἡ γῆ κρύβει τὶς πέτρες της

Ὁ φόβος σκάβει ἕνα λαγούμι καὶ τρυπώνει τρέχοντας

Τὴν ὥρα ποὺ μὲς' ἀπὸ τὰ οὐράνια θάμνα

Τὸ οὐρλιασμα τῆς συννεφολύκαινας

Σκορπάει στοῦ κάμπου τὸ πετσοῖ θύελλα ἀνατριχίλας

Κι ὕστερα στρώνει στρώνει χιόνι χιόνι ἀλύπητο

Κι ὕστερα πάει φρουμάζοντας στὶς νηστικὲς κοιλάδες

Κι ὕστερα βάζει τοὺς ἀνθρώπους ν' ἀντιχαιρετίσουνε:

Φωτιὰ ἢ μαχαίρι!

Γι' αὐτοὺς ποὺ μὲ φωτιὰ ἢ μαχαίρι κίνησαν

Κακὸ θ' ἀνάψει ἐδῶ. Μὴν ἀπελπίζεται ὁ σταυρὸς

Μόνο ἄς προσευχηθοῦν μακριὰ του οἱ μενεξέδες!

Γ'

Γι' αὐτοὺς ἡ νύχτα ἦταν μία μέρα πιὸ πικρὴ

Λιώναν τὸ σίδηρο, μασούσανε τὴ γῆς

Ὁ Θεὸς τοὺς μύριζε μπαρούτι καὶ μουλαροτόμαρο

Κάθε βροντὴ ἓνας θάνατος καβάλα στὸν ἀέρα

Κάθε βροντὴ ἓνας ἄντρας χαμογελώντας ἄντικρυ

Στὸ θάνατο —κι ἡ μοῖρα ὅ,τι θέλει ἄς πεῖ.

Ξάφνου ἡ στιγμὴ ξαστόχησε κι ἤβρε τὸ θάρρος

Καταμέτωπο πέταξε θρύψαλα μὲς στὸν ἥλιο

Κιάλια, τηλέμετρα, ὄλμοι, κέρωσαν!

Εὔκολα σὰν χασὲς ποὺ σκίστηκεν ὁ ἀγέρας!

Εὔκολα σὰν πλεμόνια ποὺ ἄνοιξαν οἱ πέτρες!

Τὸ κράνος κύλησε ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ μεριά...

Στὸ χῶμα μόνο μιὰ στιγμὴ ταραχτήκαν οἱ ρίζες

Ὕστερα σκόρπισε ὁ καπνὸς κι ἡ μέρα πῆε δειλὰ

Νὰ ξεγελάσει τὴν ἀντάρα ἀπὸ τὰ καταχθόνια

Μὰ ἡ νύχτα ἀνασηκώθηκε σὰν πατημένη ὀχιά

Μόλις σταμάτησε γιὰ λίγο μὲς' στὰ δόντια ὁ θάνατος—

Κι ὕστερα χύθηκε μεμιᾶς ὡς τὰ χλωμά του νύχια!

Δ΄

Τώρα κείται ἀπάνω στὴν τσουρουφλισμένη χλαίνη

Μ' ἓνα σταματημένο ἀγέρα στὰ ἤσυχμα μαλλιά

Μ' ἓνα κλαδάκι λησμονιάς στ' ἀριστερό του αὐτὶ

Μοιάζει μπαξές πού τοῦ 'φυγαν ἄξαφνα τὰ πουλιὰ

Μοιάζει τραγούδι πού τὸ φίμωσαν μέσα στὴ σκοτεινιά

Μοιάζει ρολοὶ ἀγγέλου πού ἐσταμάτησε

Μόλις εἶπανε «γεια παιδιά» τὰ ματοτσίνωρα

Κι ἡ ἀπορία μαρμάρωσε...

Κείται ἀπάνω στὴν τσουρουφλισμένη χλαίνη.

Αἰῶνες μαῦροι γύρω του

Ἄλυχτοῦν μὲ σκελετοὺς σκυλιῶν τὴ φοβερὴ σιωπὴ

Κι οἱ ὤρες πού ξανάγιναν πέτρινες περιστέρες

Ἄκοῦν μὲ προσοχή•

Ὅμως τὸ γέλιο κήκε, ὅμως ἡ γῆ κουφάθηκε

Ὅμως κανεὶς δὲν ἄκουσε τὴν πιὸ στερνὴ κραυγὴ

Ὅλος ὁ κόσμος ἄδειασε μὲ τὴ στερνὴ κραυγὴ.

Κάτω ἀπ' τὰ πέντε κέδρα

Χωρὶς ἄλλα κεριά

Κείται στὴν τσουρουφλισμένη χλαίνη•

Ἄδειο τὸ κράνος, λασπωμένο τὸ αἶμα

Στὸ πλάι τὸ μισοτελειωμένο μπράτσο

Κι ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ φρύδια—

Μικρὸ πικρὸ πηγάδι, δαχτυλιὰ τῆς μοίρας

Μικρὸ πικρὸ πηγάδι κοκκινόμαυρο

Πηγάδι ὅπου κρυώνει ἡ θύμηση!

ὦ! μὴν κοιτᾶτε, ὦ μὴν κοιτᾶτε ἀπὸ ποῦ τοῦ-

Ἀπὸ ποῦ τοῦ 'φυγε ἡ ζωὴ. Μὴν πεῖτε πῶς

Μὴν πεῖτε πῶς ἀνέβηκε ψηλὰ ὁ καπνὸς τοῦ ὄνείρου

Ἔτσι λοιπὸν ἡ μιὰ στιγμή Ἔτσι λοιπὸν ἡ μιὰ

Ἔτσι λοιπὸν ἡ μιὰ στιγμή παράτησε τὴν ἄλλη

Κι ὁ ἥλιος ὁ παντοτινὸς ἔτσι μεμιᾶς τὸν κόσμο!

Ε΄

Ἦλιε δὲν ἦσουν ὁ παντοτινός;

Πουλί δὲν ἦσουν ἡ στιγμή χαρᾶς ποὺ δὲν καθίζει;

Λάμψη δὲν ἦσουν ἡ ἀφοβία τοῦ σύγνεφου;

Κι ἐσὺ περβόλι ὠδεῖο τῶν λουλουδιῶν

Κι ἐσὺ ρίζα σγουρὴ φλογέρα τῆς μαγνόλιας!

Ἔτσι καθὼς τινάζεται μέσ' στὴ βροχὴ τὸ δέντρο

Καὶ τὸ κορμὶ ἀδειανὸ μαυρίζει ἀπὸ τὴ μοίρα

Κι ἕνας τρελὸς δέρνεται μὲ τὸ χιόνι

Καὶ τὰ δύο μάτια πᾶνε νὰ δακρῦσουν—

Γιατί, ρωτᾶει ὁ αἰτός, ποῦ 'ναι τὸ παλικάρι;

Κι ὅλα τ' αἰτόπουλ' ἀποροῦν ποῦ 'ναι τὸ παλικάρι!

Γιατί, ρωτᾶει στενάζοντας ἡ μάνα, ποῦ 'ναι ὁ γιός μου;

Κι ὅλες οἱ μάνες ἀποροῦν ποῦ νὰ 'ναι τὸ παιδί!

Γιατί, ρωτάει ὁ σύντροφος, ποῦ νὰ 'ναι ὁ ἀδερφός μου;

Κι ὅλοι του οἱ σύντροφοι ἀποροῦν ποῦ νὰ 'ναι ὁ πιὸ μικρός!

Πιάνουν τὸ χιόνι, καίει ὁ πυρετὸς

Πιάνουν τὸ χέρι καὶ παγώνει

Πᾶν νὰ δαγκάσουνε ψωμὶ κι ἐκεῖνο στάζει ἀπὸ αἷμα

Κοιτοῦν μακριὰ τὸν οὐρανὸ κι ἐκεῖνος μελανιάζει

Γιατί γιατί γιατί γιατί νὰ μὴ ζεσταίνει ὁ θάνατος

Γιατί ἓνα τέτοιο ἀνόσιο ψωμὶ

Γιατί ἓνας τέτοιος οὐρανὸς ἐκεῖ πού πρῶτα ἐκατοικοῦσε ὁ ἥλιος!

ΣΤ΄

Ἦταν ὠραῖο παιδί. Τὴν πρώτη μέρα ποὺ γεννήθηκε

Σκύψανε τὰ βουνὰ τῆς Θράκης νὰ φανεῖ

Στοὺς ὤμους τῆς στεριᾶς τὸ στᾶρι ποὺ ἀναγάλλιαζε•

Σκύψανε τὰ βουνὰ τῆς Θράκης καὶ τὸ φτύσανε

Μιὰ στὸ κεφάλι, μιὰ στὸν κόρφο, μιὰ μέσα στὸ κλάμα του•

Βγῆκαν Ρωμιοὶ μὲ μπράτσα φοβερὰ

Καὶ τὸ σηκῶσαν στοῦ βοριᾶ τὰ σπάργανα...

Ἐστερα οἱ μέρες τρέξανε, παράβγαν στὸ λιθάρι

Καβάλα σὲ φοραδοποῦλες χοροπήδηξαν

Ἐστερα κύλησαν Στρυμόνες πρωινοὶ

Ἐσπου κουδούνισαν παντοῦ οἱ τσιγγάνες ἀνεμῶνες

Κι ἦρθαν ἀπὸ τῆς γῆς τὰ πέρατα

Οἱ πελαγίτες οἱ βοσκοὶ νὰ πᾶν τῶν φλόκων τὰ κοπάδια

Ἐκεῖ ποὺ βαθιανάσαινε μιὰ θαλασσοσπηλιὰ

Ἐκεῖ ποὺ μιὰ μεγάλη πέτρα ἐστέναζε!

Ἦταν γερὸ παιδί•

Τὶς νύχτες ἀγκαλιὰ μὲ τὰ νεραντζοκόριτσα

Λέρωνε τὶς μεγάλες φορεσιὲς τῶν ἄστρων

Ἦταν τόσοσ ὁ ἔρωτας στὰ σπλάχνα του

Ποὺ ἔπινε μέσα στὸ κρασὶ τὴ γέψη ὅλης τῆς γῆς,

Πιάνοντας ὕστερα χορὸ μ' ὅλες τὶς νύφες λεῦκες

Ὡσπου ν' ἀκούσει καὶ νὰ χύσ' ἡ αὐγὴ τὸ φῶς μεσ' στὰ μαλλιά του

Ἡ αὐγὴ ποὺ μ' ἀνοιχτὰ μπράτσα τὸν ἔβρισκε

Στὴ σέλα δυὸ μικρῶν κλαδιῶν νὰ γρατσουνάει τὸν ἥλιο

Νὰ βάφει τὰ λουλούδια,

Ἦ πάλι μὲ στοργὴ νὰ σιγονανουρίζει

Τὶς μικρὲς κουκουβάγιες ποὺ ξαγρύπνησαν...

Ἦ τί θυμάρι δυνατὸ ἢ ἀνασαιμιὰ του

Τί χάρτης περηφάνιας τὸ γυμνὸ του στῆθος

Ὅπου ξεσποῦσαν λευτεριὰ καὶ θάλασσα...

Ἦταν γενναῖο παιδί.

Μὲ τὰ θαμπόχρυσά κουμπιὰ καὶ τὸ πιστόλι του

Μὲ τὸν ἀέρα τοῦ ἄντρα στὴν περπατηξιὰ

Καὶ μὲ τὸ κράνος του, γυαλιστερὸ σημάδι

(Φτάσανε τόσο εὔκολα μεσ' στὸ μυαλὸ

Ποὺ δὲν ἐγνώρισε κακὸ ποτέ του)

Μὲ τοὺς στρατιῶτες του ζερβὰ δεξιὰ

Καὶ τὴν ἐκδίκηση τῆς ἀδικίας μπροστά του

—Φωτιά στὴν ἄνομη φωτιά!—

Μὲ τὸ αἷμα πάνω ἀπὸ τὰ φρύδια

Τὰ βουνὰ τῆς Ἀλβανίας βροντήξανε

Ἕστερα λυῶσαν χιόνι νὰ ξεπλύνουν

Τὸ κορμί του, σιωπηλὸ ναυάγιο τῆς αὐγῆς

Καὶ τὸ στόμα του, μικρὸ πουλὶ ἀκελάηδιστο

Καὶ τὰ χέρια του, ἀνοιχτὲς πλατεῖες τῆς ἐρημίας

Βρόντηξαν τὰ βουνὰ τῆς Ἀλβανίας

Δὲν ἔκλαψαν

Γιατί νὰ κλάψουν

Ἦταν γενναῖο παιδί!

Ζ΄

Τὰ δέντρα εἶναι ἀπὸ κάρβουνο ποὺ ἡ νύχτα δὲν κορώνει.

Χιμάει, χτυπιέται ὁ ἄνεμος, ξαναχτυπιέται ὁ ἄνεμος

Τίποτε. Μὲς' στὴν παγωνιὰ κουρνιαζοῦν τὰ βουνὰ

Γονατισμένα. Κι ἀπὸ τὶς χαράδρες βουίζοντας

Ἀπ' τὰ κεφάλια τῶν νεκρῶν ἡ ἄβυσσο ἀνεβαίνει...

Δὲν κλαίει πιά οὐτ' ἡ Λύπη. Σὰν τὴν τρελὴ ποὺ ὀρφάνεψε

Γυρνάει, στὸ στῆθος της φορεῖ μικρὸ κλαδὶ σταυροῦ

Δὲν κλαίει. Μονάχ' ἀπὸ τὰ μελανὰ ζωσμένη Ἀκροκεραύνια

Πάει ψηλά και στήνει μιὰ πλάκα φεγγαριού
Μήπως και δοῦν τὸν ἴσκιό τους γυρνώντας οἱ πλανῆτες
Και κρύψουν τὶς ἀχτίδες τους
Και σταματήσουν
Ἐκεῖ στὸ χάος ἀσθμαίνοντας ἐκστατικοί...
Χιμάει, χτυπιέται ὁ ἄνεμος, ξαναχτυπιέται ὁ ἄνεμος
Σφίγγεται ἡ ἐρημιὰ στὸν μαῦρο της μποξὰ
Σκυφτὴ πίσω ἀπὸ μῆνες-σύννεφα ἀφουκράζεται
Τί νὰ ἔναι ποῦ ἀφουκράζεται, σύννεφα-μῆνες μακριά;
Μὲ τὰ κουρέλια τῶν μαλλιῶν στοὺς ὤμους —ἄχ ἀφῆστε την—
Μισὴ κερὶ μισὴ φωτιὰ μία μάνα κλαίει —ἀφῆστε την—
Στὶς παγωμένες ἄδειες κάμαρες ὅπου γυρνάει ἀφῆστε την!
Γιατί δὲν εἶναι ἡ μοίρα χήρα κανενὸς
Κι οἱ μάνες εἶναι γιὰ νὰ κλαῖν, οἱ ἄντρες γιὰ νὰ παλεύουν
Τὰ περιβόλια γιὰ ν' ἀνθοῦν τῶν κοριτσιῶν οἱ κόρφοι
Τὸ αἷμα γιὰ νὰ ξοδεύεται, ὁ ἀφρὸς γιὰ νὰ χτυπᾷ
Κι ἡ λευτεριὰ γιὰ ν' ἀστραφτογεννιέται ἀδιάκοπα!
Η΄
Πέστε λοιπὸν στὸν ἥλιο νὰ ἔβρει ἕναν καινούριο δρόμο
Τώρα ποὺ πιά ἡ πατρίδα του σκοτείνιασε στὴ γῆ
Ἄν θέλει νὰ μὴ χάσει ἀπὸ τὴν περηφάνεια του•
Ἦ τότε πάλι μὲ χῶμα καὶ νερὸ
Ἄς γαλαζοβολήσει ἀλλοῦ μιὰν ἀδελφούλα Ἑλλάδα!

Πέστε στὸν ἥλιο νὰ ἴβρει ἕναν καινούριο δρόμο
Μὴν καταπροσωπήσει πιά μήτε μιὰ μαργαρίτα
Στὴ μαργαρίτα πέστε νὰ ἴβγει μ' ἄλλη παρθενιά
Μὴ λερωθεῖ ἀπὸ δάχτυλα ποὺ δὲν τῆς πάνε!
Χωρίστε ἀπὸ τὰ δάχτυλα τ' ἀγριοπεριστέρια
Καὶ μὴν ἀφήστε ἦχο νὰ πεῖ τὸ πάθος τοῦ νεροῦ
Καθὼς γλυκὰ φυσᾷ οὐρανὸς μὲς' σ' ἀδειανὸ κοχύλι
Μὴ στεῖλτε πουθενὰ σημάδι ἀπελπισιάς
Μόν' φέρτε ἀπὸ τὶς περιβόλες τῆς παλληκαριάς
Τὶς ροδωνιὲς ὅπου ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνάδευε
Τὶς ροδωνιὲς ὅπου ἡ ἀνάσα τοῦ ἔπαιζε
Μικρὴ τὴ νύφη χρυσαλλίδα
Ποὺ ἀλλάζει τόσες ντυμασιὲς ὅσες ριπὲς τὸ ἀτλάζι
Στὸν ἥλιο, σὰν μεθοκοποῦν χρυσόσκον' οἱ χρυσόμυγες
Καὶ πᾶν μὲ βιάση τὰ πουλιὰ ν' ἀκούσουνε ἀπ' τὰ δέντρα
Ποιοῦ σπόρου γέννα στύλωσε τὸ φημισμένο κόσμο!
Θ'
Φέρτε κανούρια χέρια τί τώρα ποιὸς θὰ πάει
Ψηλὰ νὰ νανουρίσει τὰ μωρὰ τῶν ἄστρων!
Φέρτε καινούρια πόδια τί τώρα ποιὸς θὰ μπεῖ
Στὸν πεντοζάλη πρῶτος τῶν ἀγγέλων!
Καινούρια μάτια —Θὲ μου— τί τώρα ποῦ θὰ πᾶν
Νὰ σκύψουν τὰ κρινάκια τῆς ἀγαπημένης!

Αἶμα καινούριο τί μὲ ποιὸ χαρᾶς χαῖρε θ' ἀνάψουν
Καὶ στόμα, στόμα δροσερὸν ἀπὸ χαλκὸ κι ἀμάραντο
Τί τώρα ποιὸς στὰ σύννεφα θὰ πεῖ «γείά σας παιδιά!»
Μέρα, ποιὸς θ' ἀψηφήσει τὰ ροδακινόφυλλα
Νύχτα, ποιὸς θὰ μερέψει τὰ σπαρτὰ
Ποιὸς θὰ σκορπίσει πράσινα καντήλια μὲς' στοὺς κάμπους
Ἢ θ' ἀλαλάξει θαρρετὰ κατάντικρυ ἀπ' τὸν ἥλιο
Γιὰ νὰ ντυθεῖ τὶς θύελλες καβάλα σ' ἄτρωτο ἄλογο
Καὶ νὰ γενεῖ Ἀχιλλέας τῶν ταρσανάδων!
Ποιὸς θ' ἀνεβεῖ στὸ μυθικὸ καὶ μαῦρο ἐρημονήσι
Γιὰ ν' ἀσπαστεῖ τὰ βότσαλα
Καὶ ποιὸς θὰ κοιμηθεῖ
Γιὰ νὰ περάσει ἀπὸ τοὺς Εὐβοϊκοὺς τοῦ ὄνειρου
Νὰ 'βρει καινούρια χέρια, πόδια, μάτια
Αἶμα καὶ λαλιὰ
Νὰ ξαναστυλωθεῖ στὰ μαρμαρένια ἀλώνια
Καὶ νὰ ριχτεῖ —ἄχ τούτη τὴ φορὰ—
Καὶ νὰ ριχτεῖ τοῦ Χάρου μὲ τὴν ἀγιοσύνη του!
Ι'
Ἢλιος, φωνὴ χαλκοῦ, κι ἄγιο μελτέμι
Πάνω στὰ στήθη τοῦ ὄμοναν: «Ζωὴ νὰ σὲ χαρῶ!»
Δύναμη ἐκεῖ πιδὸ μαύρη δὲ χωροῦσε
Μόνο μὲ φῶς χυμένο ἀπὸ δαφνόκλαδο

Κι ἀσήμι ἀπὸ δροσιὰ μόνον ἐκεῖ ὁ σταυρὸς
Ἄστραφτε, καθὼς χάραζε ἡ μεγαλοσύνη
Κι ἡ καλοσύνη μὲ σπαθὶ στὸ χέρι πρόβελνε
Νὰ πεῖ μεσ' ἀπ' τὰ μάτια του καὶ τὶς σημαῖες τοὺς «Ζῶ!»
Γειὰ σου μωρὲ ποτάμι ὁπού 'βλεπες χαράματα
Παρόμοιο τέκνο θεοῦ μ' ἓνα κλωνὶ ρογδιᾶς
Στὰ δόντια, νὰ εὐωδιάζεται ἀπὸ τὰ νερά σου•
Γειὰ σου κι ἐσὺ χωριατομουσμουλιὰ πὺν ἀντρείευες
Κάθε πὺν 'θελε πάρει Ἄντροῦτσος τὰ ὄνειρά του•
Κι ἐσὺ βρυσούλα τοῦ μεσημεριοῦ πὺν ἔφτανες ὡς τὰ πόδια του
Κι ἐσὺ κοπέλα πὺν ἤσουν ἡ Ἑλένη του
Πὺν ἤσουν τὸ πουλί του, ἡ Παναγιά του, ἡ Πούλια του
Γιατί καὶ μιὰ μόνο φορὰ μεσ' στὴ ζωὴ ἂν σημάνει
Ἀγάπη ἀνθρώπου ἀνάβοντας
Ἄστρον ἀπ' ἄστρο τὰ κρυφὰ στερεώματα,
Θὰ βασιλεύει παντότες παντοῦ ἡ θεία ἡχὼ
Γιὰ νὰ στολίζει μὲ μικρὲς καρδιὲς πουλιῶν τὰ δάση
Μὲ λύρες ἀπὸ γιασεμιὰ τὰ λόγια τῶν ποιητῶν
Κι ὅπου κακὸ κρυφὸ νὰ τὸ παιδεύει—
Κι ὅπου κακὸ κρυφὸ νὰ τὸ παιδεύει ἀνάβοντας!
ΙΑ´
Κεῖνοι πὺν ἐπράξαν τὸ κακὸ — γιατί τοὺς εἶχε πάρει
Τὰ μάτια ἡ θλίψη πηγαινὰν τρικλίζοντας

Γιατί τοὺς εἶχε πάρει
Τῆ θλίψη ὁ τρόμος χάνονταν μέσα στὸ μαῦρο σύγνεφο
Πίσω! καὶ πιά χωρὶς φτερὰ στὸ μέτωπο
Πίσω! καὶ πιά χωρὶς καρφιά στὰ πόδια
Ἐκεῖ ποὺ γδύν' ἡ θάλασσα τ' ἀμπέλια καὶ τὰ ἠφαίστεια
Στοὺς κάμπους τῆς πατρίδας πάλι καὶ μὲ τὸ φεγγάρι ἀλέτρι
Πίσω! Στὰ μέρη ὅπου λαγωνικὰ τὰ δάχτυλα
Μυρίζονται τῆ σάρκα κι ὅπου ἡ τρικυμία βαστᾶ
Ὅσο ἓνα γιασεμὶ λευκὸ στὸ θέρος τῆς γυναίκας!
Κεῖνοι ποὺ ἐπράξαν τὸ κακό — τοὺς πῆρε μαῦρο σύγνεφο
Ζωὴ δὲν εἶχαν πίσω τους μ' ἔλατα καὶ μὲ κρύα νερὰ
Μ' ἄρνι, κρασί καὶ τουφεκιά, βέργα καὶ κληματόσταυρο
Παπποὺ δὲν εἶχαν ἀπὸ δροῦ κι ἀπ' ὀργισμένο ἄνεμο
Στὸ καρπούλι δεκαοχτὼ μερόνυχτα
Μὲ πικραμένα μάτια•
Τοὺς πῆρε μαῦρο σύγνεφο — δὲν εἶχαν πίσω τους αὐτοὶ
Θεῖο μπουρλοτιέρη, πατέρα γεμιτζῆ
Μάνα ποὺ νὰ 'χει σφάξει μὲ τὰ χέρια της
Ἦ μάνα μάνας ποὺ μὲ τὸ βυζὶ γυμνὸ
Χορεύοντας νὰ 'χει δοθεῖ στὴ λευτεριά τοῦ Χάρου!
Κεῖνοι ποὺ ἐπράξαν τὸ κακό — τοὺς πῆρε μαῦρο σύγνεφο
Μὰ κεῖνος ποὺ τ' ἀντίκρισε στοὺς δρόμους τ' οὐρανοῦ
Ἄνεβαίνει τώρα μοναχὸς καὶ ὀλόλαμπρος!

IB´

Μὲ βῆμα πρῶινὸ στὴ χλόη πού μεγαλώνει

Ἄνεβαίνει μοναχὸς καὶ ὀλόλαμπρος...

Λουλούδια ἀγοροκόριτσα τοῦ κρυφογνέφουνε

Καὶ τοῦ μιλοῦν μὲ μιὰ ψηλὴ φωνὴ πὺ ἀχνίζει στὸν αἰθέρα

Γέρνουν καὶ κατ' αὐτὸν τὰ δέντρα ἐρωτεμένα

Μὲ τὶς φωλιὲς χωμένες στὴ μασχάλη τους

Μὲ τὰ κλαδιὰ τους βουτηγμένα μὲς' στὸ λάδι τοῦ ἡλίου

Θαῦμα — τί θαῦμα χαμηλὰ στὴ γῆ!

Ἄσπρες φυλὲς μ' ἓνα γαλάζιο ὑνὶ χαράζουνε τοὺς κάμπους

Στράφτουν βαθιὰ οἱ λοφοσειρὲς

Καὶ πιὸ βαθιὰ τ' ἀπρόσιτα ὄνειρα τῶν βουνῶν τῆς ἀνοιξῆς!

Ἄνεβαίνει μοναχὸς καὶ ὀλόλαμπρος

Τόσο πιωμένος ἀπὸ φῶς πὺ φαίνεται ἡ καρδιά του

Φαίνεται μὲς' στὰ σύννεφα ὁ Ὀλυμπος ὁ ἀληθινὸς

Καὶ στὸν ἀέρα ὀλόγυρα ὁ αἶνος τῶν συντρόφων...

Τώρα χτυπάει πιὸ γρήγορα τ' ὄνειρο ἀπὸ τὸ αἶμα

Στοὺς ὄχτους τοῦ μονοπατιοῦ συνάζονται τὰ ζῶα

Γρυλίζουν καὶ κοιτάζουνε σὰ νὰ μιλοῦνε

Ὁ κόσμος ὅλος εἶναι ἀληθινὰ μεγάλος

Γίγας πὺ κανακεύει τὰ παιδιὰ του

Μακριὰ χτυποῦν καμπάνες ἀπὸ κρύσταλλο

Αὔριο, αὔριο λένε, τὸ Πάσχα τ' οὐρανοῦ!

ΙΓ΄

Μακριὰ χτυποῦν καμπάνες ἀπὸ κρύσταλλο—

Λένε γι' αὐτὸν ποὺ κάηκε μέσ' στὴ ζωὴ

Ὅπως ἡ μέλισσα μέσα στοῦ θυμαριοῦ τὸ ἀνάβρυσμα•

Γιὰ τὴν αὐγὴ ποὺ πνίγηκε στὰ χωματένια στήθια

Ἐνῶ μνηοῦσε μιὰν ἡμέρα πάλλαμπρη•

Γιὰ τὴ νιφάδα ποὺ ἄστραψε μέσ' στὸ μυαλὸ κι ἐσβήστη

Τότες ποὺ ἀκούστηκε μακριὰ ἡ σφυριγματιὰ τῆς σφαίρας

Καὶ πέταξε ψηλὰ θρηνώνοντας ἡ Ἀλβανίδα πέρδικα!

Λένε γι' αὐτὸν ποὺ μήτε κὰν ἐπρόφτασε νὰ κλάψει

Γιὰ τὸν βαθὺ καημὸ τοῦ Ἔρωτα τῆς ζωῆς

Ποὺ εἶχε ὅταν δυνάμωνε μακριὰ ὁ ἀγέρας

Καὶ κρῶζαν τὰ πουλιὰ στοῦ χαλασμένου μύλου τὰ δοκάρια

Γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ ἔπιναν τὴν ἄγρια μουσικὴ

Στὸ παραθύρι ὀρθὲς σφίγγοντας τὸ μαντίλι τους

Γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ ἀπελπίζαν τὴν ἀπελπισιὰ

Προσμένοντας ἓνα σημάδι μαῦρο στὴν ἀρχὴ τοῦ κάμπου

Ἕστερα δυνατὰ πέταλα ἔξω ἀπ' τὸ κατώφλι

Λένε γιὰ τὸ ζεστὸ καὶ ἀχάϊδευτο κεφάλι του

Γιὰ τὰ μεγάλα μάτια του ὅπου χώρεσε ἡ ζωὴ

Τόσο βαθιά, ποὺ πιά νὰ μὴν μπορεῖ νὰ βγεῖ ποτέ της!

ΙΔ΄

Τώρα χτυπάει πιὸ γρήγορα τ' ὄνειρο μέσ' στὸ αἷμα

Τοῦ κόσμου ἡ πιὸ σωστὴ στιγμὴ σημαίνει:

Ἐλευθερία,

Ἕλληνες μὲς' στὰ σκοτεινὰ δείχνουν τὸ δρόμο:

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Γιὰ σένα θὰ δακρύσει ἀπὸ χαρὰ ὁ ἥλιος

Στεριεὲς ἱριδοχτυπημένες πέφτουν στὰ νερὰ

Καράβια μ' ἀνοιχτὰ πανιὰ πλέουν μὲς' στοὺς λειμῶνες

Τὰ πιὸ ἀθῶα κορίτσια

Τρέχουν γυμνὰ στὰ μάτια τῶν ἀντρῶν

Κι ἡ σεμνότη φωνάζει πίσω ἀπὸ τὸ φράχτη

Παιδιά! δὲν εἶναι ἄλλη γῆ ὠραιότερη...

Τοῦ κόσμου ἡ πιὸ σωστὴ στιγμὴ σημαίνει!

Μὲ βῆμα πρωινὸ στὴ χλόη ποὺ μεγαλώνει

Ὅλοένα ἐκεῖνος ἀνεβαίνει•

Τώρα λάμπουνε γύρω του οἱ πόθοι ποὺ ἦταν μιὰ φορὰ

Χαμένοι μὲς' στῆς ἀμαρτίας τῆ μοναξιά•

Γειτόνοι τῆς καρδιᾶς του οἱ πόθοι φλέγονται•

Πουλιὰ τὸν χαιρετοῦν, τοῦ φαίνονται ἀδερφάκια του

Ἄνθρωποι τὸν φωνάζουν, τοῦ φαίνονται συντρόφοι του

«Πουλιὰ καλὰ πουλιά μου, ἐδῶ τελειώνει ὁ θάνατος!»

«Σύντροφοι σύντροφοι καλοί μου, ἐδῶ ἡ ζωὴ ἀρχίζει!»

Ἀγιάζι οὐράνιας ὀμορφιάς γυαλίζει στὰ μαλλιά του

Μακριὰ χτυποῦν καμπάνες ἀπὸ κρύσταλλο

Αὔριο, αὔριο, αὔριο: τὸ Πάσχα τοῦ Θεοῦ!

Πηγή: agiazoni.gr